

Γέρων Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης (μέρος 1ο): «Πτωχός εκ πτωχών αλλ' ευσεβών γονέων» (Μητροπολίτης Μεσογαίας & Λαυρεωτικής Νικόλαος Χατζηνικολάου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο Γέρων Ιερώνυμος Σιμωνοπετρίτης· «πτωχός εκ πτωχών αλλ' ευσεβών γονέων»

Ο Γέροντας Ιερώνυμος, γόνος της αγιοτόκου Μικράς Ασίας, είναι ένα πρόσωπο στο οποίο συνυπήρχαν πολλές και σπάνιες αρετές με μοναδικές ικανότητες και χαρίσματα. Ο διψασμένος και πνιγμένος στην αναζήτηση και τα προβλήματά του κόσμος βρήκε τον πατέρα του. Αυτόν που μπορούσε να ακούσει, να κατανοήσει, να αγκαλιάσει, να δώσει κατεύθυνση και λύση, να εμπνεύσει, να μεταγγίσει ελπίδα, φωτισμό, αγάπη, χάρη Θεού. Βρήκε αυτόν που μιλάει με τον σοφό λόγο του, την ενάρτητη πολιτεία του, τον θαυμαστό μυστικό κόσμο του.

Πηγή: <http://athosprosopography.blogspot.gr/>

Από τα σπουδαιότερα, μεγαλύτερα, πιο σημαντικά που έχει να παρουσιάσει στην σύγχρονη ιστορία η Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας του Αγίου Όρους είναι το διακριτικό πρόσωπο του για δέκα περίπου χρόνια ηγουμένου της π. Ιερωνύμου. Γόνος της αγιοτόκου Μικράς Ασίας, φυτεύθηκε στο περιβόλι της Παναγίας και της αγιότητας και έδωσε τα άνθη των αρετών και τους καρπούς της αγιωσύνης του στο Μετόχι της Αναλήψεως.

Κάτω από την αγία Τράπεζα του Σιμωνοπετρίτικου παρεκκλησίου της Αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής ένα μικρό κιβώτιο διαφυλάσσει ως πολύτιμο θησαυρό και μοναδική παρακαταθήκη το υπόλειμμα της επίγειας παρουσίας και την υπόμνηση της ουράνιας πορείας, τα άγια λείψανα του εναρέτου ηγουμένου της.

Πίσω από το ιερό βήμα της «Αναλήψεως» ένα κενό μνήμα περιέχει το λίγο χώμα που αγκάλιασε το ελαφρό από την άσκηση σώμα και απορρόφησε τους τελευταίους ελάχιστους φυσικούς χυμούς ενός ανθρώπου γεμάτου πνεύμα, του αγίου οικονόμου της. Ο κόσμος που μέχρι σήμερα προσκυνά απλά και μόνον τον τόπο του και αναμειγνύει τα δάκρυα και τις προσευχές του με την απαλή αλλά βαθειά ανάμνησή του, επιβεβαιώνει την χάρη του και αποδεικνύει την αγιότητά του. Το άδειο μνήμα είναι γεμάτο από χάρη. Ο απών είναι παρών. Η μνήμη του δεν σβήνει στο παρελθόν· ζωογονεί το παρόν και ζωντανεύει το μέλλον.

Ο πατήρ Ιερώνυμος, κατά κόσμον Ιωάννης Διακογιώργης, γεννήθηκε το 1871, στο Ρεϊζ-Δερέ της Μικράς Ασίας. Στην Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας του Αγίου Όρους

προσήλθε στις 28 Οκτωβρίου 1888 και εκάρη μοναχός στις 21 Μαρτίου 1893, Κυριακή των Βαΐων. Τον Φεβρουάριο του 1914 γίνεται προϊστάμενος, στις 11 Απριλίου 1920 χειροτονείται διάκονος, στις 12 Απριλίου του ίδιου έτους πρεσβύτερος και στις 20 Απριλίου 1920, Κυριακή των Μυροφόρων, ενθρονίζεται ηγούμενος της μετανοίας του. Στις 15 Ιουνίου 1931 εξορίζεται στην Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου και σε τρεις μήνες αποστέλλεται στην «Ανάληψη» Αθηνών. Το έτος 1937 του προτείνεται η επιστροφή στον ηγουμενικό θρόνο της Μονής, αλλά διακριτικά αυτός το αρνείται και σε είκοσι χρόνια, στις 7 Ιανουαρίου 1957 (ανήμερα των Χριστουγέννων με το παλαιό ημερολόγιο), αφήνει την τελευταία του πνοή σ' αυτόν τον κόσμο. Έζησε 17 χρόνια στην πατρίδα του, την Μικρά Ασία, 43 χρόνια στην Μονή της μετανοίας του, την Σιμωνόπετρα, και 26 χρόνια στην λυχνία του, την «Ανάληψη».

Αυτό είναι το λιτό περίγραμμα της χρονικής διαδρομής ενός αιώνιου ανθρώπου. Πάνω σ' αυτόν τον σκελετό οικοδομήθηκε η περιπλοκότητα της απλής ζωής του π. Ιερωνύμου και βρήκε έκφραση η μυστική ομορφιά του προσώπου του. Μαζί μ' αυτό, το μικρό σώμα του με τις ποικίλες ταλαιπωρίες και ασθένειές του και οι σημαντικές και ασήμαντες λεπτομέρειες των γεγονότων της ζωής του συνθέτουν την ορατή εικόνα του που, παρά την απλότητα και σεμνότητά της, προϊδεάζει για κάτι το μεγαλειώδες, για κάτι το μοναδικό, για κάτι το άγιο. Ο πατήρ Ιερώνυμος δεν είναι αγιορείτης προηγούμενος που κάποτε ήταν οικονόμος της «Αναλήψεως». Είναι ο άγιος που και σήμερα οικονομεί την Σιμωνόπετρα και την «Ανάληψη» και πάντα κοσμεί την Εκκλησία.

Ζωή και γεγονότα

Οι ρίζες του π. Ιερωνύμου ήταν Μικρασιατικές. Μεγάλωσε συντροφιά με την βαθειά πίστη και ευλάβεια των γονέων του, την ζωή της Εκκλησίας, τους αγίους, τα ζωντανά σημεία και θαύματα του Θεού, αλλά και την φτώχεια, τις ασθένειες, τις κακουχίες. Οι επισκέψεις στους επιζώντες αγίους -δώδεκα μόλις ετών πηγαίνει στην Χίο και παίρνει την ευχή και την γεύση της προόρασης του οσίου Παρθενίου της Χίου (1815-1883)-, η προσφυγή και ζώσα επικοινωνία με τους μεγάλους αγίους της Εκκλησίας μας και τα προσκυνήματα, η επαφή με τα σαρανταλείτουργα, τις νηστείες και τα λειτουργικά κείμενα -από επτά ετών εγνώριζε τους Χαιρετισμούς απ' έξω-, η εξοικείωση με τις απαντήσεις και τις παρεμβάσεις του Θεού -ο ίδιος από μικρός είχε θαυματουργικά θεραπευθεί από βαρειές παθήσεις και ασθένειες-, η φυσική κλίση του σε κάθε τι ιερό, εκκλησιαστικό, μοναχικό, τα ιδιώματα και χαρίσματα του χαρακτήρος του -ήταν σοβαρός, ολιγόλογος, βαθύς, ευφυής-, οι ευχές των εκλεκτών γονέων του και πάνω απ' όλα η χάρις του Θεού, απετέλεσαν τα γερά θεμέλια και τις βάσεις της μετέπειτα αγίας και μοναχικής πορείας του.

Έτσι σε ηλικία μόλις δεκαεπτά ετών, έχοντας ξεκάθαρα αισθανθεί την κλήση του, κάνει το μεγάλο βήμα της αυτοεξορίας και αποταγής του. Εγκαταλείπει την ευλογημένη πατρίδα και οικογένειά του και πολιτογραφείται στην κοινωνία των μοναχών. Αφήνει την μικρασιατική χερσόνησο της Ερυθραίας, διαβαίνει την Ερυθρά θάλασσα της ματαιότητας αυτού του κόσμου, «ανταλάσσεται την ουράνιον βασιλείαν της επιγείου» και έρχεται στην χερσόνησο του Αγίου Όρους, που διεισδύει πιο πολύ στον ουρανό απ' όσο στην θάλασσα, με σκοπό να γευθεί περισσότερο την χάρη του Θεού απ' όσο να αξιοποιήσει τα πολλά χαρίσματά του.

Η Μονή που τον φιλοξενεί είναι η μονή των συμπατριωτών του από τα Αλάτσατα της Μικράς Ασίας· είναι η Ιερά Μονή Σίμωνος Πέτρας, το τολμηρότερο και εντυπωσιακότερο οικοδόμημα του Αγίου Όρους, που μοιάζει σαν γαντζωμένο στον βράχο να προσπαθεί να ανεβεί στον ουρανό.

Στην Σιμωνόπετρα θα μείνει συνολικά 43 χρόνια κάνοντας όλα τα διακονήματα, από αυτό του κελλάρη και του κονακτσή μέχρι και του ηγουμένου, και καλλιεργώντας σε μέγιστο βαθμό όλες τις αρετές από την υπομονή, την ταπείνωση και υπακοή, την αφάνεια και την σιωπή μέχρι την ανυποχώρητη άσκηση και εγκράτεια, την αδιάλειπτη προσευχή, την ανεξικακία, την απαντοχή στις συκοφαντίες, την φιλοπτωχεία και αφιλοχρηματία.

Η επιμέλεια και η προθυμία του είναι απaráμιλλες. Μόλις βρίσκει τον ελάχιστο διαθέσιμο χρόνο, τον αξιοποιεί με μελέτη και πνευματική ενασχόληση στην βιβλιοθήκη της Μονής. Από νωρίς του ανατίθενται υπεύθυνες και κοπιώδεις αποστολές στα μετόχια. Δίχως καμμία ποτέ επιφύλαξη, με παραδειγματική υπακοή,

ανταποκρίνεται στα αιτήματα των προϊσταμένων του, περνάει μεγάλα χρονικά διαστήματα εκτός Μονής, απασχολείται με θέματα οικονομικά και διοικητικά, αλλά δεν χάνει ούτε για μια στιγμή την αίσθηση της μοναχικής του κλήσεως ή την ανάγκη της εσωτερικής επικοινωνίας του με τον Θεό.

Όπως γράφει το 1911 σε μνημειώδη επιστολή του από την «Ανάληψη» στον τότε ηγούμενο Ιωαννίκιο: «Εάν δε αποφεύγω μάλλον ή επιποθώ την εν τη ιερά Μετανοία ημών διαμονήν και εξακολούθησιν γνωρίζει ο Θεός την συνείδησιν, οι δε πολλοί λόγοι είναι περιττοί. Είναι αρκεταί, γέροντα, αι λοιπαί μή ακριβείς τηρήσεις των καθηκόντων μου, τάς οποίας αισθάνομαι επιβαρυνούσας με, το δε να προσθέσω και την σωματικήν απομάκρυνσίν μου από την νοσοσίαν μας, διότι πνευματική τοιαύτη δεν μοί είναι τόσον εύκολος, μοί είναι υπερμέτρως βαρύ, εάν μή συμφέρον και λόγοι προόδου των της Ιεράς ημών Μονής κτημάτων, υπό τους πατρικούς πάντοτε ορισμούς και διαταγάς Σας, με διαθέσωσι» (22.9.1911).

Αυτή η προσοχή στην ζωή του, ο σεβασμός, η ευγένεια και η τέλεια υπακοή του στην Μονή και στους προϊσταμένους του τον παρακολουθούν μέχρι βαθέος γήρατος. Η μεγάλη προκοπή του στο Μοναστήρι, η επιτυχής διεκπεραίωση των διακονημάτων που του ανατίθενται και κυρίως η σεμνότητα, η πραότητα, και η εν γένει αρετή του τον κάνουν αφ' ενός μέν πολύ αγαπητό και σεβαστό, αφ' ετέρου δε, όπως συνήθως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, αντικείμενο ζηλοφθονίας και μικροπρέπειας. Απάντησή του είναι πάντοτε η σιωπή και η ανεξικακία.

Εκείνο που πολύ τον στηρίζει είναι η σχέση κοινωνίας που αναπτύσσει με τους αγίους της Εκκλησίας. Η αγάπη του προς τον άγιο Δημήτριο και τον άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο είχε τις ρίζες της στην παιδική του ηλικία και η αμεσότητά της είχε ως συνέπεια να ζησει θαυματουργικές θεραπείες με την βοήθεια και των δύο. Έτσι ο άγιος Δημήτριος τον θεράπευσε από επώδυνα πρηξίματα των ποδιών, όταν ήταν μικρός, ο δε άγιος Ιωάννης στην αρχή της μοναχικής του ζωής, το 1897, από κήλη. Αυτό όμως που κυρίως του πρόσφεραν δεν ήταν τόσο η θεραπεία του όσο η αίσθηση της παρουσίας τους. Αυτή η αίσθηση είναι που του καλλιεργούσε την συνεχή επαφή μαζί τους και του έδινε την δύναμη, μέσα στις καθημερινές φροντίδες για την Μονή του, να μην χάνει την επικοινωνία του με τον επέκεινα κόσμο.

Η αγάπη του προς τους αγίους ήταν τόση ώστε ευδόκησε ο Θεός και γνώρισε, όπως προαναφέραμε, λίγο πριν από την κοίμησή του τον ασκητικότατο όσιο Παρθένιο της Χίου, συνδέθηκε δε με προσωπική φιλία με τον άγιο Νεκτάριο, τον άγιο Σάββα τον Νέο της Καλύμνου και τον άγιο Νικόλαο Πλανά.

Αυτή η έντονη αγιοφιλία του βρήκε έκφραση ποιητική μέσα από το χάρισμα που

του έδωσε ο Θεός να ψάλλει και να υμνογραφεί. Έτσι αμέσως μετά την μοναχική κουρά του, το 1893, γράφει «οκτώ κανόνες κατ' ήχον του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Σίμωνος του Μυροβλύτου» αναπληρώνοντας αυτούς που κήηκαν κατά την πυρκαϊά του 1891. Το 1896, συνθέτει παρακλητικό κανόνα στους αγίους της Μονής, Σίμωνα τον Μυροβλύτη και Μαρία την Μαγδαληνή, που εκδίδει αργότερα, το 1924, μαζί με τις ασματικές ακολουθίες τους και τους οκτώ κανόνες του οσίου Σίμωνος.

Το 1902 γράφει και μελοποιεί ακολουθία του οσίου Εφραίμ του Σύρου και συμπληρώνει διάφορες άλλες ελλειπίες, μεταξύ των οποίων και τις ακολουθίες των αγίων Νεοφύτου και Ιωαννικίου, των οποίων τα ονόματα έφεραν οι γεροντάδες του, του αγίου Ιερωνύμου και της αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής.

Την υμνογραφική του δοξολογία συνεχίζει όντας σε εξορία με παρακλητικό κανόνα στον Μέγα Αντώνιο, Χαιρετισμούς στους αγίους Μηνά, Βίκτωρα και Βικέντιο, Πάυλο, Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως, Σέργιο και Βάκχο, συμπληρώματα σε ακολουθίες άλλων αγίων που τα τίμια λείψανά τους θησαυρίζονται στην Σιμωνόπετρα, ικετηρίους και προσευχητικούς στίχους στον Κύριο, την Παναγία και διαφόρους αγίους και κυρίως με την ανελλιπή καρδιακή συμμετοχή του στις καθημερινές ακολουθίες και την αδιάλειπτη προσευχή.

Η συνύπαρξη πολλών και σπανίων αρετών με μοναδικές ικανότητες και χαρίσματα, όπως ήταν φυσικό, τον ξεχώρισαν μέσα στην αδελφότητα. Ήδη η ακτινοβολία του είχε αρχίσει να γίνεται παναγιορειτική και σιγά σιγά πανελλαδική, η δε αναγνώρισή του σχεδόν καθολική. Για τον λόγο αυτόν, όταν ο τότε καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Σίμωνος Πέτρας και γέροντάς του Ιωαννίκιος, ύστερα από βαρεία ασθένεια εγκατέλειπε αυτόν τον κόσμο, ομόφωνη ήταν η απόφαση των πατέρων της Μονής, σύμφωνα με την τελευταία επιθυμία του μακαριστού γέροντος, την σοφή υπόδειξη του λογίου μοναχού Δανιήλ του Κατουνακιώτου αλλά και το κοινό αισθητήριο των αγιορειτών πατέρων, ο π. Ιερώνυμος να εκλεγεί διάδοχός του.

Αξίζει να τονισθεί ότι στην ζωή του ποτέ δεν εζήτησε ούτε πολύ περισσότερο διεκδίκησε κάτι. Πάντοτε περίμενε υπομονετικά και αρνιόταν κάθε τιμή και διάκριση. Γι' αυτό και αυτός που ήταν γεννημένος ιερομόναχος και πνευματικός, μέχρι την στιγμή της εκλογής του ως ηγουμένου, το 1920, σε ηλικία 49 ετών, παρέμεινε απλός μοναχός. Ενώ τον παρακαλούσαν να χειροτονηθεί αυτός δίσταζε να συναινέσει. Ήλθε λοιπόν η ώρα και υποχρεώνεται πλέον σε χειροτονία. Στις 11 Απριλίου του 1920, χειροτονείται διάκονος και την επομένη πρεσβύτερος και χειροθετείται αρχιμανδρίτης και πνευματικός από τον Μητροπολίτη Κασσανδρείας Ειρηναίο.

Λίγους μήνες μετά την εκλογή του, εξέρχεται από την Μονή και επισκέπτεται την Αθήνα, όπου ως ηγούμενος πλέον λειτουργεί για πρώτη φορά στο αγαπημένο του μετόχι, την «Ανάληψη». Ένα μήνα πριν κοιμηθεί ο αγαπητός και γνωστός του από το 1898 επίσκοπος Πενταπόλεως, ο άγιος Νεκτάριος, αξιώθηκε να τον επισκεφθεί και στο νοσοκομείο, κατά την ημέρα της ονομαστικής του εορτής, στις 11 Οκτωβρίου 1920.

Έτσι, με τις ευλογίες του αγίου, με τις ευχές της Ιεράς Κοινότητος και όλου του αγιορειτικού κόσμου, κυρίως δε με την σκέπη του προστάτου του αγίου Ιερωνύμου και των εφόρων της Μονής του, αγίας Μαρίας Μαγδαληνής και αγίου Σίμωνος του Μυροβλύτου, σηκώνει το βάρος της ηγουμενίας και τον σταυρό της ιερωσύνης στην ηλικία των 50 περίπου ετών. Και, ενώ ξαφνικά αναλαμβάνει αξιώματα και γίνεται αποδέκτης μοναδικής τιμής, τίποτε δεν αλλάζει στην προσωπική ζωή του. Συνεχίζει να είναι το ίδιο απλός, ταπεινός, καταδεκτικός, ευγενής, ασκητικός, διακριτικός, αφανής και υποχωρητικός, όπως πρώτα. Η ηγουμενία του διακρίνεται από πνευματική καρποφορία, λιτότητα, φιλοξενία και ελεημοσύνη, εργατικότητα, επιμέλεια, και εμπιστοσύνη στην πρόνοια του Θεού.